

[Stavad]

mente, at lovgivningen indeholdt så mange tilfældigheder og uretfærdigheder, at vi ikke kunne leve med den, uanset at vi var enige i, at der var behov for et indgreb over for det lånefinansierede forbrug. Det er også derfor, vi konstruktivt går ind nu og forsøger i et samarbejde med andre partier at finde andre løsninger, og her vil jeg så godt aflevere den bemærkning til fru Aase Olesen, som jeg ikke fik plads til tidligere: Jeg er glad for, at fru Aase Olesen endnu en gang understreger, at formålet med denne lovgivning ikke er at få et bestemt antal kroner i kassen; det tror jeg er et vigtigt udgangspunkt for de videre drøftelser, vi er i gang med i forhold til fremtiden.

Når jeg alligevel har store betænkeligheder ved den i forhold til den opsparingsmodel, som kører dette ene år, er det, at hvis det var sådan, at man kunne fortsætte med at optage betydelige forbrugslån og konsekvensen alene var, at de, der overtræder reglerne mest, om man så kan sige, indsætter beløb til sig selv, er jeg bange for, at for dem, der har bedst råd, ville en forbrugsbremse ikke have nogen betydning, for de kan klare sig efterfølgende ved at flytte over. Det er derfor ikke så meget det beløb, der på den konto kommer mindre ind i statskassen, der er min pointe, for jeg er helt enig med fru Aase Olesen i, at det alene er et spørgsmål om, hvorvidt vi får den adfærdændring, som vi i fællesskab ønsker.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Fru Aase Olesen stillede mig en række spørgsmål vedrørende behandlingen af ægtefæller i relation til dette lovforslag.

Det er jo rigtigt, at efter forslaget sker der det, at for ægtefæller overføres afgiftsbeløb på under 500 kr. til den anden ægtefælle. Denne overførsel skyldes et ønske om at undgå opkrævning eller indbetaling på en nyoprettet pensionskonto af afgifter på under 500 kr., og det er i en bestræbelse på at undgå, at ægtefæller skal sidde og spekulere på, hvorledes man nu skal fordele den afgiftspligtige gæld mellem sig for at komme i betragtning med bundfradraget på de 500 kr., så det er en vældig hensigtsmæssig ordning.

Men så stiller fru Aase Olesen det spørgsmål, om ikke denne overførsel fra den ene ægtefælle til den anden strider mod principielle juridiske og ligebehandlingsmæssige hensyn. Jeg vil ger-

ne give det klare svar, at det mener jeg bestemt ikke den gør, og jeg vil godt uddybe det lidt.

Lad os tage et tilfældigt eksempel, hvor hustruen skal betale en afgift på 800 kr. og manden en afgift på 300 kr. Der sker der det, at afgiftsbeløbet på mindre end 500 kr., dvs. mandens, overføres til ægtefællen, altså hustruen, og dette beløb går så ind på en pensionskonto for hustruen. Det er meget naturligt, for det er hende, der skal slippe pengene, og det er efter min mening helt i overensstemmelse med ligebehandlingsmæssige hensyn, at når det i dette tilfælde er hustruen, der indbetaler, er det også hendes pensionskonto.

Så kan fru Aase Olesen spørge: Jamen betyder det så ikke, at hustruen i dette tilfælde betaler en afgift, som egentlig vedrører ægtefællen? Er det i overensstemmelse med ligebehandlingsmæssige synspunkter? Det mener jeg det er, for her skal vi tænke på, at ganske vist skal hustruen i første omgang betale noget, som man kan sige vedrører ægtefællen, manden, men det bliver jo så også hustruen, der får bundfradraget på de 500 kr., og i den værste tænkelige situation vil den ene ægtefælle altså komme til at betale 499 kr. for den anden ægtefælle, om jeg så må sige, men får til gengæld også bundfradraget på de 500 kr.

På den baggrund mener jeg ikke man kan sige, at ordningen, som er vældig praktisk i forhold til dette system, strider mod juridiske og ligebehandlingsmæssige hensyn.

Så stillede fru Aase Olesen yderligere det spørgsmål, hvad der vil ske i tilfælde af skilsmisse. Nu er det vigtigt her at understrege, at der jo ikke i dette tilfælde er tale om en fælles pensionskonto. Pensionskontoen tilhører den, der indbetaler på ordningen, som jeg før nævnte, og i den situation, hvor der bliver tale om skilsmisse, kan pensionsordningen deles efter reglerne i pensionsbeskatningslovens § 30, stk. 2; det vil sige, at der uden skatte- og afgiftsmæssige konsekvenser kan ske udlodning til den anden ægtefælle. Det er så i den forbindelse en forudsætning, at udlodningen sker under respekt for udbetalingsvilkårene.

Og i forlængelse heraf stillede fru Aase Olesen så det spørgsmål, hvilken af de to ægtefællers alder der skal være afgørende for pensionsopsparens udbetaling, og her er svaret også, dette – i overensstemmelse med, hvad jeg før sagde – at det er alderen hos den af ægtefællene, der står som ejer af pensionsordningen.